

odgovori, „kaj neki bo strašilo, jaz nisem nobene stvari slišal.“ „Ker si spal, to se zua, da nisi slišal,“ pravim mu; ali poglédi, tam je nekaj črnega, kosmatega, in videti je, da ima rogove.“

V tem trenutku se je pred skednjevimi vrati na tramu prikazala pošast. Ves sem bil prestrašen. In Tone nič manj. Niti jedne besedice ni golsnil; črevlje je pobral, ki jih je bil zročera izzel in postavil v kot, pa je skozi lizo na „véliki“ pod splezal. Strašilo je v malem.

Druzega mi ni kazalo, nego posnemati ga. Ko sva oba osupéla pritekla pred hišna vrata in je nama stari hišni hlapec odprl duri, zlezla sva na peč in se ondu potegnila do belega dné. — Starec je naju osupel vprašal, čimu sva pribežala v hišo. Nisva mu rada povedala resnice, ali laži, da bi bila le količkaj verjetna, nisva imela pripravljene. To je bilo v soboto popóldne.

V nedeljo zjutraj smo sedeli za mizo pri zajutreku. S Tonetom sva poparjena bila in molčala o celem dogodku, češ, če povéva, kar sva prestala, bodo se nama nekateri smijali in ne bodo verjeli, a drugi bodo zlóбно klepetali, da pri Nartniku straši in kmalu bodo povedali zakaj, rekoč: To in to je storil rajniki Nartnik itd.

Okolo mize smo sedeli in zajemali iz sklede. Sprva smo vsi molčali. Potlej pride gospodinja ter vpraša rezajoč nam kruha, kaj da so imeli zjutraj tam za hlevom. „Ej,“ pravi dekla, oblizavajoč žlico, „kozličev ni bilo v kočurji, ko jih je imela pastirica gnati past; na hlevu so bili tam v malem skednji. Kočur so te žabe blezo preskočile in pod hlevnimi vrati se zmuzale na plano.“

Toneta sem pogledal, slišavši to, ko je ravno v mizo gledal, kakor da bi ga bilo sram. A on se je zopet name ozrl; posmijala sva se drug drugemu. To je zapazil stari hlapec in se zakrohotal. A posli so hoteli vedeti, čimu se smejemo. In mi bišo drugače, povedati sva morala vso dogodóbo in družina je bila vesela pri jedi.“

Jos. Gradččan.

I z k u š n j a.

(Poslovenjeno.)

V tihaj izbici se deček pridno uči. A solnce posije veselo skozi okno ter ga jame vabiti pod milo nebo, rekoč: „deček moj ljubi! kaj to delaš? Pojdi ven, pojdi, ter poigraj se z menój.“ A deček se ne dá premotiti, in solncu odgovori: „nikakor ne, dokler dela ne zvršim.“ Deček piše zopet, kakor je poprej. Zdaj priletí pisan ptiček, pokluje na okno ter glasovito zapoje: „pojdi z menój! Drevje zelení, solnce sije in povsod je radost.“ Ne dá se déček preprosití, in ptiča odpravi, govoreč: „poprej ne, dokler delo ne bode v kraji.“ Deček zdaj piše zopet, kakor je poprej. Kar pogleda jáblana skozi okno ter mu pošepetá na úho: „ali še nijsi truden? Pogledi mojih jábolk! Sinoči so ti dozoréla.“ Deček se zopet ne dá prevariti, in reče: „ne poslušam te, dokler ne utegnem.“ A napósled je bilo vse do-délanó. Deček naglo spravi knjige ter vesel steče v zelení vrt. Oj, kakó izprelepó solnce sije! Jáblana mu z vej molí rudeča jabolka in ptički prepevajo, da se razléga. Deček zavpije od vsega srca: „z daj se morem veseliti brez nobene skrbí!“

J. L.

Nadvojvodinja Marija Valerija.

Naslednje leto, ko je naš presvitli cesar sklenil z Ogrri óno pogodbo, s katero je dobilo Ogersko svojo lastno vlado, rekši svoje ministerstvo in svoj državni zbor, ter se je vez med vladarjem in podložnimi po ogerskih deželah novič utrdila, porodila se je v Budapešti na Ogerskem v dan 22. aprila 1868. l. nadvojvodinja Marija Valerija. Po vseh deželah avstrijsko-ogerske monarhije so se zvesti podložniki njenega rojstva zelo razveselili. Nje vzvišena mati, presvitla cesarica sama je nežno ljubečo hčerko vzela v svojo skrb in vzrejo. V prvih letih jo je negovala gospá Margarita Teebay (1869. in 1870. l.) in gospá Leopoldina Nischer pl. Falkenhof kot kámorna gospá. Leta 1870. je prevzela dvorska gospá Marija Throckmorton njeno nadzorovanje in 1875. l. je bila poklicana Lujza Šerak za odgojiteljico vrlo se razvijajočej nadvojvodinji. Službo kámorne gospé je opravljala gospodična Ana pl. Czaby od 1871. do 1876. leta. Z naslednjim letom 1877 pričelo se je redno podučevanje, katero je vodil P. Hiacint Ivan Ronay, náslovni škof Skadarski in prošt Požunskega kapiteljna (od 1873. l. vitez Štefanovega reda, od 1879. l. škof Szodárski in prošt Št. Martinski v Požunu). Za učiteljico v angleškem jeziku jej je bila gospá Šarlota Wackerow.

O tihem domačem življenji cesaričine je, kakor se samo o sebi umeje, le malo javno znanega. Samo toliko je prišlo v javnost, da nadvojvodinja v vseh naukih izvrstno napreduje ter posebno bistroumje in gorečnost razodeva. Tudi se slišijo posamezna dejanja njene milosrčnosti in dobrósti. Takó se je nedavno čitalo po javnih časopisih, da si je nadvojvodinja Marija Valerija od svojih starišev izprosila poseben dar za božič. Prosila je namreč, da bi smela skrbeti za siroto, ki je izgubila stariše vsled ónega strašnega požara, ki je bil 8. decembra pretečenega leta v „Ringtheatru“ na Dunaji. Nje presvitli stariši so z veseljem uslišali to njeno prošnjo, iz katere se razodeva nje plemenito srcé. Nadvojvodinja Marija Valerija je zdaj v 14. letu svoje dóbe ter živi v najprijetniših, zlatih dnevih svoje mladosti. Znano je tudi to, da jo prisrčna prijaznost veže z najmlajšo hčerjo kneza Adolfa Auersperga. Prisrčna in priprosta v vsem svojem vedenji, prijazna in ljubeznjiva vsa, oblagodarjena z vsemi gospéjnimi krepostmi: to je nadvojvodinja Marija Valerija.

—x—

Nauki za življenje.

Lenoba človeka bolj utruđi nego li delo. Ključ, ki se vedno rabi, vedno se svéti. Ako ti je življenje ljubó in drago, ne zametuj časa; čas je stvar, iz katere se dela življenje. *Mnogo si izgubil, ako dlje ležiš nego ti je treba, ter ne pomisliš, da lisica, ako spi, ne vjame kokósi.* Ako je resnica, da je čas najdraža stvar na svetu, nu potlej je gotovo, da je potrateni čas tudi največja potrata. Lenoba takó počasi léze, da jo siromaštvo, prej nego si mislimo, dohití. Podvizaj se z delóm ter ne čakaj, da bi te delo gonilo. Zgodaj v posteljo in zopet zgodaj na nóge, to je, kar stori človeka zdravega, imovitega in modrega. — Pač je neumno, ako se boljših časov veselíš in nadaješ; le ti se izpreobrni, in tudi časi se bodo izpreobrnil s teboj.